

Carl Carlsson

kyrkoherde i Götene, kontraktsprost, född 1888. Carlsson var som reservofficer anförtrodd viktiga uppgifter under andra världskriget. Som församlingspräst var han en trogen tjänare, älskad och vördad. Han hör till de få, som efteråt kunnat klart och distinkt beskriva sina upplevelser på gränsen mellan liv och död. Den 6 juli 1965 drabbades han av hjärtinfarkt och säger i sin beskrivning av denna upplevelse bland annat:

"Det var särskilt två sidor av förloppet, som jag upplevde i åskådlig form. Den första var smärtupplevelsen. Smärtan var mycket stark. Jag upplevde den åskådligt i form av ett stort äggformat föremål med mjuk vägg. Ibland identifierade jag mig själv med detta 'ägg'. Ibland var det identiskt bara med mitt hjärta. Väggan var genomstucken av spjut och pilar, som oavslutligen gick ut och in. Smärtan härav framkallade svår ångest och tvang mig att skrika högt, då den var som intensivast. Hela 'ägget' var emellertid inte genomstunget av spjuten och pilarna; översta delen, cirka en sjättedel av ytan, var fri. Jag var rädd att spjuten och pilarna skulle erövra även detta område, eftersom jag förstod att detta skulle betyda slutet, döden. Till den tidigare ångesten kom nu en ny, dödsfruktan. Ojämförligt starkast var dock 'smärtångesten'. Huru länge detta tillstånd varade, vet jag inte. Det nådde mycket hastigt kulmen men avtog långsamt, allteftersom smärtan minskade. Jag hade en viss – men mycket svag – kontakt med den vanliga sinnevärlden. Förmodligen var jag nog helt 'borta' någon stund. Ännu när ambulanschauffören kom med bärsängen, var kontakten mycket svag, dock tillräcklig, så att jag förstod vad han ämnade göra, varför jag skrek så mycket jag orkade, att han icke fick röra mig. Spjuten och pilarna skulle då alla på en gång ha pressats in och dödat mig. Men han var en resolut karl, som gjorde sin plikt och smärtan lindrades i stället, sedan jag kommit i liggande ställning. Och den sällsamma synen upphörde så småningom.

Den andra upplevelsen var upplevelsen av den allra största tacksamhet mot var och en som gjorde något för mig, samt varifrån kraften härtill kom och omsattes i tacksamhet hos mig. Detta såg jag åskådligt i form av en ställning, ett stativ – eller en grej, som ungdomar betecknande skulle ha kallat den – bestående av centimetertjocka cementrör, så där 25-35 stycken. Dessa var i översta änden fast sammansnörda. Sedan gick de i halvcirkelformad böjning ner till mitten och bildade liksom ett klot. På mitten snördes de återigen fast samman, och därifrån gick de sedan åter nedåt i halvcirkelformad böjning så att de bildade ett nedre 'klot'. Detta i sin tur slutade nedtill med en ny åtsnörning. Det översta 'klotet' mätte väl cirka 40-50 cm i genomskärning och det nedre 60-70 cm. Storleken kunde variera från stund till stund, men det övre 'klotet' var alltid mindre än det undre. Vad skulle nu denna grej tjäna till? Jag upplevde det så, att från översta sammansnörningen strömmade genom rören kraft till hjälpsamhet och godhet ner till mellersta sammansnörningen, där de människor som visade mig vänlighet och hjälpsamhet genomströmmades av denna kraft. Därifrån strömmade sedan deras vänlighet genom rören i det nedre 'klotet' ner till mig i understa sammansnörningen. Detta framkallade hos mig en tacksamhet, större syntes det mig, än jag någonsin förut känt. Översta sammansnörningen, därifrån kraften utgick, var sätet för Gud. Honom fick jag dock aldrig se, ehuru jag önskade det i form av en Doré-teckning. Denna åskådliga bild såg jag nog hela dagen, även om den mer och mer avtog. Ej underligt om jag såg personalen ... i ett förklarad skimmer."

Carl Carlsson levde flera år efter denna syn, som dock för honom själv och andra tjänade som förberedelse till hans uppbrott från jordelivet.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - FÖRANINGAR, SYMBOLISKA SYNER)